

Ve jménu všeobecného oblbnutí

Rasistické české jaro máme v plném proudu. Na Prvního máje zkouší v Brně policie nové bambitky s barvou, aby bránila mladé neonacisty proti přesile antifašisticky nabroušených davů. Pár dní poté vystoupí se zdravicí ve Sněmovně v Praze francouzská fašistka Le Penová na tour, kde proměňuje svou Národní frontu ve „válečný stroj“ a souká přitom síť spřízněných stran a politiků. Patří k nim třeba náš největší klausista Václav Klaus, ale i bývalý ódéésák Janeček z Občanské konzervativní straničky (ano, ten, co chtěl budovat segregáčnický tábor pro pražské bezdomovce vedle malešické spalovny, zřejmě aby to k pecím nebylo tak daleko a šetřily se náklady města spojené s konečným řešením nerudovské otázky Kam s nimi?).

Počátkem června se dozvídáme hrůzostrašné novinky, že imigranti v Itálii útočí. Zabírají domy bílých, kteří si odskočili na nákup. Samuraj Okamura bije na poplach. Noviny ho citují, vzápětí vše dementují, ale mezitím mu čtenáři v anketě dávají za pravdu. Vše průběžně s ironií sobě vlastní glosuje europoslanecký sociolog Keller, který vysvětluje, že se s prezidentem Zemanem shoduje v podpoře turistiky a omezení nebo radši zákazu migrace. Jak že to říkaly zdejší kulturní elity na prahu druhé republiky? „*Jenom my však víme, co jest ta pravá skutečnost národa... Jenom věrnost k němu nám zaručuje právo na život.*“ Nebo: „*Místo mýtu domnělé*

rovnosti je třeba praktikovat i vyznávat skutečnou občanskou nerovnost: hierarchii.“

Jako bychom zase vstupovali do stejné řeky. Rozdíl možná spočívá už jen v rasové čistotě, kterou s takovou samozřejmostí hájili tehdejší nacionalisté a kterou dnes obětovává Le Penová, stejně jako tzv. slušní Češi. Předsedkyně Národní fronty bere za vděk i volební podporou Židů, zatímco vděční bílí Čechové přijímají ochranu před barevnými imigranty od zbohatlého Japonce z Nuslí.

Politika, sociologie (nic proti ní) a nenávisť mají jedno společné: do jejich rovnic se nehodí člověk o sobě, člověk se svým vlastním osudem. Je totiž mnohem snazší označit lidi prchající před válkami za nebezpečnou hordu a pokud možno čekat, až někdo z té masy něco provede, aby se dalo říct: Vidíte, já to říkal!

Kdo by se zajímal o osudy konkrétních lidí? Je to nepohodlné. Člověk by si totiž pak uvědomil, že nic není tak jednoduché, jak se to v xenofobních příspěvcích na sociálních sítích jeví. Člověk by pak pochopil, že má proti sobě zase jen člověka. Člověk by pak mohl projevovat soucit. A soucit je něco, čemu vládnoucí ideologie dravého neoliberalního kapitalismu nepřije. Soucit je přece pro slabé. A my přitom tak rádi koukáme do zrcadla a namlouváme si, že patříme k silnému Západu. A někteří si i se samozřejmostí hodnou nacistů říkají,

že místo pro uprchlíky je právě na dně Středozemního moře.

Jenže skutečný odraz v zrcadle ukazuje něco zcela jiného. Ukazuje člověka, který často sotva vyjde s výplatou; člověka ustrašeného z možnosti, že nebude moct splácet hypotéku; člověka, co si musí nechávat líbit příkoří od svých šéfů; člověka, kterého občas zkontroluje arogantní policejní hlídka, jelikož sám nezapadá do obrazu těch silných a úspěšných.

Pokud si lidé nechají namluvit, že k současnému systému, kdy hrstka bohatne a zbytek se plácá kousek nad dnem, neexistuje alternativa, je jich jedinou nadějí na kapku alespoň falešné důstojnosti nenávisť vůči slabším a vůči jiným. A právě odtud se bere to nejvýživnější hnojivo fašismu. A není divu, že v době krize, kterou nezapříčinili žádní muslimové, uprchlíci, homosexuálové, nezaměstnaní ani důchodci, se kdejaký politik, který se s vidinou politických bodů vzdal i té trochy snobského vkusu, snaží ten hnědnoucí kompost zkyprřit.

Oblbují nás! A je smutné, že se tolik lidí oblbovat nechá a nakonec z toho ještě dělá ctnost. Ti, co dnes nadávají na slabší, nechápou, že až je tenhle systém dotlačí na úplné dno, nebude nikoho zajímat jejich osud. Přestanou být lidmi. Stanou se součástí masy nechtěných a slabých a bez soucitu ostatních budou šlapat vodu ve svém vlastním Středozemním moři.